

ga na nosilima do groblja. Tu su ga sahranili, a grobar očita Kadiš nad njegovim lešom.

»Baš je čudno«, mislio je. »Uopšte ne čujem Šošu kako nariče, ili moli za oproštaj. Zar je moguće da je tako brzo postala ne-verna? Ili ju je, sačuvaj bože, žalost savladala?«

Hteo je da je pozove po imenu, ali nije mogao. Pokušao je da se oslobodi groba, ali su mu udovi bili nemoćni. Iznemada se probudi.

»Kakva grozna mora!« pomisli. »Nadam se da sam se izvukao«.

Tog trenutka i Šoša se probudi. Kad joj je ispričao svoj san, ona počuta izvesno vreme. Potom reče: »Teško meni. I ja sam sanjala potpuno isti san«.

»Stvarno? I ti?« upita Šmul-Lajbele sad već preplašen. »To mi se ne dopada«.

Pokuša da ustane, ali nije mogao. Bilo je kao da mu je sva snaga oduzeta. Pogleda prema prozoru da vidi nije li već dan, ali se prozor nije video, čak ni okno. Tama je svuda vladala. Načulji uši. Obično je mogao da čuje cvrčka kako cvrči, ili miša kako grebe, ali ovoga puta vladala je mrtva tišina. Htede da pruži ruku prema Šoši, ali mu je ruka bila beživotna.

»Šošo«, reče tiho, »ja sam se oduzeo«.

»Teško meni, i ja sam«, reče ona. »Ne mogu da pokrenem nijedan deo tela«.

Dugo su ležali u tišini, utrnuti. Tada Šoša progovori: »Strah me je da smo već u grobu, i to zauvek«.

»Sve se bojim da si u pravu«, odgovori Šmul-Lajbele glasom koji više nije pripadao živima.

»Milost, kad se to desilo? Kako?« pitala je Šoša, »pa, zaspali smo živi i zdravi«.

»Mora da nas je ugušio dim iz peći«, reče Šmul-Lajbele.

»Al' ja sam ti rekla da hoću da otvorim prozorčić«.

»E, pa, sad je kasno za to«.

»Bože, smiluj se na nas, šta sad da radimo. Pa bili smo još mladi...«

»Ne vredi. Očito nam je tako bilo suđeno«.

»Zašto? Priredili smo pravi sabat. Spremila sam tako ukusnu hranu. Čitavu kokošiju šiju i iznutrice«.

»Više nam hrana nije potrebna«.

Šoša nije odmah odgovorila. Pokušala je da oseti vlastitu utrobu. Ne, nije osećala nikakvu želju za hranom. Čak ni za kokošijom šijom, niti iznutricama. Htede da zaplače, ali nije mogla.

»Šmul-Lajble, već su nas sahranili. Sve je svršeno«.

»Da, Šošo, hvaljen bio pravi sudija! U božijim smo rukama«.

»Hoćeš li umeti da izgovoriš pred anđelom Dumom odlomak određen uz tvoje ime?«

»Hoću«.

»Dobro je što ležimo jedno pored drugog«, promrmlja.

»Da, Šošo, reče, pa se seti stiha: Lepi i prijatni za života, ni u smrti se ne razdvajaju«.

»A šta će biti s našom kućom? Nisi čak ni testament ostavio«.

»Sigurno će je dobiti tvoja sestra«.

Šoša htede još nešto da zapita, ali se stidela. Zanimalo ju je šta je bilo s prazničnim obedom. Da li su ga sklonili iz pećnice? Ko ga je pojeo? Ali je osećala da takvo zapitkivanje ne pristaje mrtvacu. Više nije ona Šoša što mesi hleb, već pročišćen, umotan leš, pokrivenih očiju i s kukuljicom na glavi i mirtinim grančicama u prstima. Uskoro će se pojaviti anđeo Duma sa svojim plamenim štapom i ona će biti spremna da mu ispriča sve o sebi.

Da, prošle su kratke godine uzbuđenja i isključenja. Šmul-Lajbele i Šoša stigli su do istinskog života. Muž i žena začutaše. U tišini čuše udaranje krila i tiho pojanje. Božiji anđeo stigao je da povede Šmul-Lajbela, krojača i ženu mu, Šošu, u raj.

Prevela: R. Šević

umne zru stvari

bogdan džuver

Tivadaru Vanjeku

1.

umne
zru stvari
pripitomljene sasvim

2.

na zabatu večeri
jutrom linije
izgovaraju podne
za obe naše čutnje

3.

preslicama dominim
svetlosnu pređu pređu
dok motovilo-vreme
povesmo zemno
odmotava

4.

razbojima vida
na nevid-potki
tkaju bela platna
pokrove crne

5.

kolovratjem sna
nesan kola vrte
dok vezilje smrti
na penđerima nade
vezove žizni
vezu

6.

umne
zru stvari
pripitomljene sasvim

FLATTERY.

[face p 5.

laskanje

triptih T za antoniju

nebojša raičević

1

Ti si tama nad bezdanom
bez dodira, bez mirisa
i topla, čulna svetlost
svetlost koja se javlja dugo
sa neizmenjenim oblikom
dok ležim teško drhteći na uglačanoj ploči
toplote tvoga tela što se deli, obavija
što nas steže i razdvaja
vezuje dan sa sumrakom
što spaja talas s talasom
mora u mojoj duši
koje se diglo i uzburkalo
kada si mi pokazala put
kada si mi rekla gde je prava snaga
prava svetlost i tama
noć što se deli, dopunjava
i sve brže i brže
SPEED BALL na svom razornom putu
između mene i tebe
SPEED KILLS na svom razornom putu
između neba i zemlje
ostaci velike planine koja se teško ruši
u vrele ponore tela, u uzavrelu lavu
i rada spojena ostrva
što se tresu i ljube
što se strostruko sudare
i propadnu u tamu.

2

Gledam filmove u tvojim očima
izgledaš kao pevačica s radija
u dodiru tvojih usana staje vreme
ljubivo se na toploj kiši kože koja se zateže
idem gore, idem dole, kao da ću se razdvojiti
telefon zvonit, idi, ustani zovi doktora
vino i cigarete, sve na stolu od drveta
večeras dobro izgledaš
tako si mlada i sveža
pripadni ljubavi sa mnom
padni ljubavi sa mnom
prepadni se i propadni
još ćeš bolje izgledati

3

Ostrvo nalik ogledalu
ljubav nalik ogledalu
otok negde u mozgu koji se tresu i grči.

Ja sam kralj kiseline
a vi ste sirovina:
kiselu SPEED BALL brzine
koji se raskida, guši.

Nebojša Raičević rođen je u Novom Sadu 1960. Student je prve godine jugoslovenske književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Prvi put objavljuje.